

(<https://zene-domovinski-rat.hr/>)

Udruga „Žene u Domovinskom ratu“ Bjelovarsko-bilogorske županije (<https://zene-domovinski-rat.hr/>)

> Intervjui (<https://zene-domovinski-rat.hr/intervjui/>) > INTERVJU: Mirjana Hrpka

INTERVJU: MIRJANA HRPKA

INTERVJU: MIRJANA HRPKA ratna novinarka Hrvatskog radio Vukovara, majka, supruga...Sjećanja na najveću ratnu tragediju u obrambenom Domovinskom ratu 1991. godine u Vukovaru i osnivanje Hrvatskog radija Australija 1992.

- **Proljeće 1991. godina ! U zraku nemir, na radiju komešanje i šaptanje iza vrata, distanciranje nekih kolega druge nacionalnosti. Direktor Mirko Stanković i glavni urednik Milan Čorak, zabranjuju emitiranje Hrvatskih pjesama. U Hrvatskoj ti desetljećima brane tvoje pjesme, ne smiješ glasno reći da je tvoja i pradomovina tvoje cijele obitelji, prestaje se piti zajednička kava, a u zraku mirišeš zlo i neizvjesnost. Iz etera radija čuju se samo turbo folk pjesme!**
- **Rođena Vukovarka, Mirjana Hrpka, majka dvoje male djece Ivane i Đurđice, Hrvatica, novinarka Radio Vukovara, informirana o svemu što se događa u gradu i u Hrvatskoj, a što sluti na rat. Bez puno razmišljanja odlučuje ostati i glasom braniti Vukovar!**
- **Obitelji se moraju odvojiti. Svoju djecu morate poslati nekuda u sigurnost... kako ste im objasnili da mama ostaje u ratu za koji su djeca čula samo u filmovima. Čega se najviše sjećate iz tih dana, dana, kada su nam se životi potpuno promijenili!? Da li je uopće bilo vremena i mjesta za strah, emocije i velika razmišljanja!?**
- U proljeće 1991.počeli su iznenadni pritisci na nas novinare Hrvate, jedan tjedan u eteru bio je Siniša Glavašević a drugi ja. Kako bismo imali muški i ženski glas u eteru. Od urednika programa svaki dan smo dobivali popis pjesama koje moramo emitirati. Program bismo započinjali sa Šabačkim a završavali sa Užičkim kolom. Hrvatske pjesme su bile zabranjene! Sjećam se, da sam jednom prilikom donijela od kuće kazetu, sa koje smo pustili pjesmu „Vezak vezla Hrvatica mlada“. Zbog neposluha sam dobila momentalni otkaz.

- Status Hrvatski radio Vukovar, dobili smo, zahvaljujući legendarnom zapovjedniku, Tomislavu Merčepu, 3. svibnja. 91., nakon stravičnog pokolja u Borovu selu. Emitirali smo vijesti u 3 sata ujutro, bili smo toliko potreseni zločinom u našoj neposrednoj blizini da smo izgubili osjećaj za prostor i vrijeme.
- Veliku opasnost i rat navijestila je „bježanija“ svih djelatnika srpske nacionalnosti s radija. Ostalo nas je samo četvero zaposlenika.
- **Prema Odluci, Ministarstva informiranja dolazi do kadrovske smjene na tadašnjem Radio Vukovaru. Stanković i Čorak su razriješeni , za novog direktora postavljeni su Zdravko Šeremet a za novog glavnog urednika radija Siniša Glavašević. Formira se šestoročlana ekipa u kojoj ste i Vi.**
- **Radio Vukovar 2.svibnja 1991. postaje Hrvatski ratni radio Vukovar na frekvenciji 93.1 MHz. Surađujete sa legendarnim zapovjednikom obrane Vukovara Milom Dedakovićem i od njega dobivate informacije sa terena. Zahvaljujući Tomislavu Merčepu , radio dobiva ratni status, službe od posebnog značenja. Kakva je bila Vaša suradnja sa Merčepom i Dedakovićem , te sa ostalim zapovjednicima, kakav je bio informativni ratni program koji se mijenjao iz minute u minutu i prilagođavao događajima s terena!**
- **Vijesti iz Vukovara bile su nam posebno važne! Cijela Hrvatska slušala je radio i čekala izvanredne i redovne vijesti koje ste nam slali iz Vukovara. Legendarni ratni novinar, Siniša Glavašević, bio Vam je i kolega, prijatelj i urednik. Preživjeli ste najteže i najkrvavije dane Hrvatske tragedije, domaći i strani novinari su dolazili , snimili reportažu i otišli a Vi ste ostajali u ratnom paklu. Drhtavi ali odlučni glas Vas novinara iz Vukovara: Alemke Mirković, Siniše, Vas ...duboko se je urezao u pamćenje branitelja a posebno posljednja izvješća, kolege novinara Glavaševića, po čemu ga posebno pamtite? Mirjana , kada Vas je kao novinarku bilo najviše strah?**
- Najveći strah me je bio u selu Ada, kada sam dvanaestogodišnju kćer Ivanu htjela skloniti na sigurno u susjednu Mađarsku. Na našu sreću, Ivana je sakrila PRESS tablicu, koja je bila ispod automobilske stakla, samo par sekundi, prije nego što su nas zaustavili četnici...Tada sam osjetila strah u cijelom tijelu, ali istovremeno i adrenalin, da mi nakon toga susreta više nitko ništa ne može!
- **Nažalost, kolege, radijski tehničar Branimir Polovina i Siniša Glavašević poginuli su od srbočetničkog neprijateljskog metka. Ljudski je osjećati veliku nelagodu pri pomisli na smrt, ali je još strašnije čuti da se je to dogodilo kolegi sa kojim ste do jučer pili kavu, razgovarali o obiteljima, planovima za budućnost, pripremali vijesti...i odjednom Vam tog člana „radijske obitelji“ ubiju zločinci i osvajači, mrzitelji Vaše Domovine i svega Hrvatskog. Koliko je ta tragedija utjecala na Vas u daljnjem životu kao novinarku i ženu? Kažite nam neke još možda nenapisane detalje o stradavanju Siniše i Branimira?**
- Preživjela sam puno strahova, nikada neću zaboraviti, niti kolegu, Branimira Polovinu, koji je bio tada šef radijske tehnike /napravio je sam odašiljač / tako da smo radijska izvješća slali iz Vinkovaca do Osijeka, a iz Osijeka bi kolege naše vijesti slali za HRT Zagreb.
- Nažalost, kolega Branimir ubijen je na Ovčari, gdje mu je prilikom eshumacije pronađeno i tijelo uz našega Glavaševića. Nažalost, kolegu Polovinu danas nitko nigdje niti ne spominje. Bio je pravoslavne vjeroispovijesti i ostao je u Hrvatskoj, dok mu je brat bio na neprijateljskoj strani i pucao po nama. Među zaboravljenima je i urednik Hrvatskog radio Vukovara Stjepan Penić koji je 3.kolovoza ubijen u Dalju.

Srbočetnički banditi su ga polili benzinom i živog zapalili. Nakon tih užasnih događaja, pitaš se, kako dalje?!...Ti užasi promijenili bi kamen, a ne čovjeka, posebno mene kao ratnu novinarku, koja sam susretala smrt na svakom koraku i još izvještavala o tim strahotama!

- **U Vukovarskoj „milicijskoj“ postaji radilo je do rata čak 90% policajaca- milicajaca srpske nacionalne manjine. Nažalost, jedan od njih Vam je ubio majku. Ti isti zločinci srušili su Vam i dom pa se čovjek zdravog razuma pita, kako uopće ostati normalan i kako dalje funkcionirati , kada Vam je svaki novi dan donosio u život novu tragediju!? Vi i danas nosite ozbiljne fizičke i psihičke posljedice i traume, teško ste bolesni ali nažalost i zaboravljeni od svih institucija koje se trebaju brinuti o našoj braniteljskoj populaciji. Možda je nepristojno pitanje, ali kako se svaki dan na našim ulicama susrećemo sa siromašnim i bolesnim braniteljima ili na posljednjim ispraćajima vitezova, vitezova, koji su prešli tek pedesetu, kolika je Vaša mirovina i kako danas kao ratna izvjestiteljica Radio Vukovara i HRT-a živite?**

Hvala Vam na tom pitanju! Treba se već jednom nešto razjasniti u javnosti! Znači, ako si Hrvatski branitelj, to ne znači da imaš mirovinu od 7 do 10 tisuća kuna, kako to danas u društvu razmišljaju mnogi ljudi...Nažalost, znam i brojne primjere iz našeg susjedstva, koji uopće nisu bili u Domovinskom ratu, nitko ih od nas sudionika Domovinskog rata, tada nije nigdje vidio za vrijeme rata a koji danas, ostvaruju pravo na braniteljsku mirovinu.

Moja mirovina je 5 300 kuna i dobivam dodatak od 668 kuna kao RVI. Teško je živjeti sa tom mirovinom uz visoke režije i skupe lijekove koje koristim, ali me više užasava pomisao, kako još uvijek ima branitelja, koji žive samo od opskrbnine od 1 300 kuna, teško su bolesni, gladuju i smrzavaju se u nekim straćarama. Tisuću puta sam se pitala, zar je to nagrada za to što smo branili i obranili Hrvatsku, Hrvatsku, u kojoj danas uživaju mnogi, koji su bili bliski suradnici neprijatelja, počinili brojne zločine, a za njih nikada nisu odgovarali pred zakonom Domovine za koju su dali živote i moji kolege s radija!?

- **Ranjena ste 13.studenog 1991. u Vukovaru , kada je tenkovska granata eksplodirala ispred vrata prema kojima ste dolazili iz pravca dvorišta prema ulici, na kojoj je upravo poginulo nekoliko ljudi... O Vama su brinuli poznati ratni liječnici, legende Domovinskog rata: dr. Juraj Njavro, dr. Kovačević i dr. Sadika Biluš, žena o kojoj se nažalost danas malo zna, a bila je u Vukovarskom paklu do zadnjeg dana... U razgovoru sa Vama osjećam veliku tugu i razočaranje zbog nepravde prema tim zaboravljenim herojima Domovinskog rata. Vi danas redovno kontaktirate sa doktoricom Biluš, kako je i gdje živi ?**
- Vukovarska doktorica Sadika Biluš, je jedan od zaboravljenih herojina Vukovarske ratne bolnice...Nažalost, u javnosti i na obljetnicama spominje se samo par imena iz tog pakla smrti...Sadika je bila ujedno i „snimatelj“. Vlastitom malom kamerom snimala je razgovore sa ranjenicima, razgovore i život u bolnici, kako bi ostala zabilježena svjedočanstva za povijest.
- Ulaskom srbočetnika u bolnicu, zloglasni zapovjednik Šljivančanin, prvo dolazi do Sadike i traži da mu preda kameru...što znači, da je i u bolnici među medicinskim osobljem bilo izdajnika koji su potajno kontaktirali sa četnicima i obavještavali ih o ne životu u bolnici.
- Sadika još radi u Zagrebu kao liječnica. Duboko je razočarana nepravdom prema njoj i mnogim ljudima koji su bili prvi u Domovinskom ratu, a danas su potpuno zaboravljeni od države za koju su bili spremni dati život.
- **Imali ste sreću da iz Vukovarske bolnice izađete na nosilima u prvom probuju konvoja... Uslijedilo je dugotrajno liječenje u Zagrebu! Tko Vam je tada najviše pomogao?**

- Novinar je uvijek novinar do zadnjeg dana života...Javila sam se iz bolnice glavnoj urednici Hrvatskog radija Ivanki Lučev i kolegama Mladenu Kušecu i Martinu Vukoviću, koji su mi puno pomogli! Kako nisam imala kuda otići iz bolnice, Martin je ispraznio svoju garsonijeru i sa suprugom otišao u drugi stan kako bih ja i moje djevojčice, dok ne dobijem novi raspored od HRT-a imale gdje spavati.
- **Nakon zalječenja, 22. veljače 1992. odlazite u daleku Australiju sa zadatkom osnivanja Hrvatskog radija Australija! Bilo bi zanimljivo saznati nešto više o životu na drugom kontinentu gdje imate „misiju“ širenja istine o ratu u Domovini. Usko surađujete sa Hrvatima koji su 70-ih godina zbog svog političkog opredjeljenja i domoljublja morali otići iz Hrvatske sa obiteljima kako bi spasili vlastiti život. Svi su pomagali Hrvatskoj, kako ističete, najviše financijski, slali su pomoć u lijekovima, hrani i na sve druge načine... To je vrlo zanimljivo poglavlje Vašeg života, što nam možete reći o tim godinama?**
- Da, ponekad imam osjećaj da sam u ratu proživjela nekoliko različitih života! Bila sam ratni novinar sa zadatkom na dalekom kontinentu, da budem veza između naših iseljenih Hrvata i Domovine koja je u ratnom paklu. Mnogi do danas ne znaju kako smo uopće prenosili sve vijesti i jutarnju kroniku iz Hrvatskog radija na Hrvatskom radiju Australija! U dogovoru sa urednicom Ivankom Lučev, vijesti smo primali telefonom i direktno ih emitirali u eter Australije.
- Nakon mirne reintegracije, dobivam telefonski poziv, od tadašnjeg direktora Radio Vukovara da se vratim u Hrvatsku na radio, ili će mi prestati radni odnos. Vraćam se u moj Vukovar, a kćeri sam ostavila same u Australiji jer su tada završavali škole.
- **Danas, ratna izvjestiteljica, Mirjana Hrpka, sa svim svojim ratnim sjećanjima i traumama živi u Hrvatskoj, sama, bolesna i zaboravljena. Mirovinu trošite na lijekove, režije i kredit. Na sreću, za razliku od mnogih drugih ratnih novinarki, tehničara i snimatelja, aktivnih sudionika Domovinskog rata, Vi imate riješen status braniteljice. Što mislite o tim brojnim nepravdama i zakonskim mjerilima koja se ne primjenjuju na sve branitelje jednako, često zbog nesnalaženja ili nedovoljne informiranosti branitelja koji nisu informatički dovoljno pismeni, a dragovoljno su pošli u rat sa svojih njiva i radnih mjesta. Nažalost, od 320 tisuća blokiranih građana RH, čak 62 tisuće su hrvatski branitelji! Kako biste Vi danas prokomentirali činjenicu da branitelji umiru sa prosječnih 53 godine života, kao i empatiju prema braniteljskoj populaciji uopće!?**
- Strašno mi je žao, što smo danas toliko podcijenjeni, a svaki novi suicid koji počini branitelj kojeg sam poznavala, za mene, teško bolesnu, je novi šok i tuga koja me razara...
- Ponekad mi dođe da vrištim od bola i nepravde, kako bi me čula cijela Hrvatska, jer ne mogu shvatiti i prihvatiti da neke moje kolegice novinarki imaju riješen status branitelja a neke nemaju. Sramota! Toliko je lažnjaka oko nas koji nisu bili nigdje u ratu a danas uživaju u povlasticama i imaju vojne mirovine.
- Ja imam status braniteljice Domovinskog rata, kao i ostali djelatnici Ratnog radio Vukovara zahvaljujući, najviše, legendarnom zapovjedniku obrane, Tomislavu Merčepu, koji nas je uvrstio u 204. brigadu.

- **I Vaše su kćeri otišle za boljim životom u Australiju kao i tisuće drugih mladih Slavonaca, zbog čega ste vrlo tužni. Što Vam kažu u skype razgovorima , hoće li se ikada vratiti u Domovinu Hrvatsku koju ste i Vi Mirjana kao i tisuće poginulih, ranjenih i nestalih branitelja branili i obranili?**
- Na moju veliku žalost, moje kćeri i njihova djeca nikada se više neće vratiti u našu Hrvatsku, jer to nije zemlja za koju su se borili njihovi roditelji. Mi imamo Domovinu, ali državu nemamo – kazala je kroz suze ratna novinarka Mirjana Hrpka. Moje kćeri, završile su u Australiji medicinski i ekonomski fakultet i za njih nema posla u Hrvatskoj. Ja mojih petero unučadi ljubim preko ekrana računala...Majku su mi zvjerski zaklali i zapalili šešeljevci...a ja danas živim od bolnice do bolnice uz pomoć dobrih ljudi!?

Napisala: Dubravka Vukoja

Tekst je dio novinarskog projekta RATNE NOVINARKE financiranog iz programa poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

Datum objave: 31.10.2022.

Datum objave: 31. 10. 2022.

Prethodni

◀ INTERVJU: Ruža Orešković (<https://zene-domovinski-rat.hr/intervjui/udruga/intervju-ruza-oreskovic>)

Sljedeći

INTERVJU: Nada Prkačin ▶ (<https://zene-domovinski-rat.hr/intervjui/udruga/intervju-nada-prkacin>)

↶ Intervjui - Sve (<https://zene-domovinski-rat.hr/intervjui/>)

Udruga žena u Domovinskom ratu Bjelovarsko-bilogorske županije

Adresa: **Ul. Tomaša G. Masaryka 8, 43000 Bjelovar**

OIB: **31202783252**

Žiro račun: **HR1524020061100688149**

Kontakt: **+385 91 578 6118**

E-mail: **info@zene-domovinski-rat.hr**

Kontaktirajte nas

- > Domovinski rat (<https://zene-domovinski-rat.hr/domovinski-rat/>)
  - > Obljetnice (<https://zene-domovinski-rat.hr/obljetnice/>)
- > Domoljubni zapisi (<https://zene-domovinski-rat.hr/domoljubni-zapisi/>)
  - > Aktualnosti (<https://zene-domovinski-rat.hr/novosti/>)
  - > Intervjui (<https://zene-domovinski-rat.hr/intervjui/>)
  - > Kolumne (<https://zene-domovinski-rat.hr/kolumne/>)
  - > Vjera (<https://zene-domovinski-rat.hr/vjera/>)
  - > Zdravlje (<https://zene-domovinski-rat.hr/zdravlje/>)
- > Kontaktirajte nas (<https://zene-domovinski-rat.hr/kontakt-informacije/>)
  - > Pitanja (<https://zene-domovinski-rat.hr/cesta-pitanja/>)
- > O Udruzi (<https://zene-domovinski-rat.hr/udruga-braniteljica-bbz/>)
- > Partneri udruge (<https://zene-domovinski-rat.hr/partneri-udruge/>)
  - > Impressum (<https://zene-domovinski-rat.hr/impressum/>)

Posljednje novosti

Osudujemo dolazak srpskih folk zvijezda u ratom razoreni Bjelovar

(<https://zene-domovinski-rat.hr/novosti/udruga/osudujemo-dolazak-srpskih-folk-zvijezda-u-ratom-razoreni-bjelovar>)

25. 11. 2022.

Tradicionalna proslava svetog Huberta u Bjelovarsko- bilogorskoj biskupiji

(<https://zene-domovinski-rat.hr/novosti/udruga/tradicionalna-proslava-svetog-huberta-u-bjelovarsko-bilogorskoj-biskupiji>)

Bespovratne potpore za seoski turizam

(<https://zene-domovinski-rat.hr/novosti/udruga/bespovratne-potpore-za-seoski-turizam>)

30. 09. 2022.

2022 Udruga „Žene u Domovinskom ratu“ Bjelovarsko-bilogorske županije - Sva prava pridržana
PIXELIO (<https://pixelio.hr/>) | Izrada web stranica (<https://pixelio.hr/internet-usluge/cijena/izrada-web-stranica>) |
Grafički dizajn (<https://pixelio.hr/internet-usluge/cijena/graficki-dizajn>) | Internet marketing (SEO)
(<https://pixelio.hr/internet-usluge/cijena/internet-marketing>)